

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Loudou ve věci

žalobce: **H. H. A.,**
státní příslušnost Irácká republika
t.č. ve výkonu trestu odnětí svobody ve Věznici Kynšperk nad Ohří
zastoupený advokátkou JUDr. Renatou Veseckou, PhD.
sídlem Balbínova 223/5, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 1. 2019, č.j. OAM-10-10-128/LE-03-LE05-PD7-2007V

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „žalovaný“), jímž rozhodl o žádosti žalobce o prodloužení doplňkové ochrany podané dne 3. 5. 2018 tak, že podle § 53a odst. 4 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve

znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) se doplňková ochrana pro existenci důvodů podle §17a zákona o azylu neprodlužuje.

II. Žalobní body

2. Žalobce poukázal na to, že žalovaný postupoval dle ust. § 17a odst. 1 písm. b) ve spojení s § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, a to na základě toho, že žalobce byl rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 17. 10. 2017, sp. zn. 56 T 4/2017, pravomocně uznán vinným ze spáchání zvláště závažného zločinu pokusu vraždy podle ust. § 21 odst. 1 trestního zákoníku. Žalobce nepochyboval závažnost zločinu, kterého se dopustil, nesouhlasil však s tvrzením žalovaného, že by neprojevoval žádnou sebereflexi. V rámci své obhajoby, která vyplývá z trestního spisu sp. zn. 56 T 4/2017, zdůrazňoval, že jsou v jeho případě přítomny polehčující okolnosti, na celou věc si nevzpomíná, rozhodně nejednal v úmyslu poškozeného usmrtit, necítí se být odpovědný za trestný čin pokusu vraždy, ale pouze za těžké ublížení na zdraví. Tvrdil, že trestného činu hluboce litoval, zaslal poškozenému obsáhlý omluvný dopis, ve kterém deklaroval úmysl uhradit poškozenému vzniklou škodu, škodu poškozenému zatím nehradí žalobce sám, ale jeho rodina, neboť žalobce dosud ve výkonu trestu nebyl pracovní zařazen. Dále tvrdil, že se nacházel ve stavu masivní dekompenzace vlivem pracovní a rodinné zátěže, znalecký posudek poukázal na uvedenou deprivaci, rozpomenutí se na nepříjemnou životní zkušenost a pravděpodobnou momentální amnézii. V této souvislosti se domníval, že zákon o azylu umožňuje žalovanému správní uvážení nad ponecháním doplňkové ochrany.
3. Namítal, že žalovaný zcela opomenul zabývat se okolnostmi uvedenými v ust. § 17a odst. 2 a 3 zákona o azylu, v této souvislosti má žalovaný prostor pro správní uvážení a se zřetelem k okolnostem daného případu může zvážit i jiné důvody pro udělení či prodloužení doplňkové ochrany u žadatelů. V návěti § 17a odst. 2 se hovoří o možnosti přihlídnout ke skutečnosti, že „změna okolností je tak významné či trvalé povahy, že osobě požívající doplňkové ochrany již nehrozí nebezpečí, že utrpí vážnou újmu. Poukázal na to, že k žádosti o prodloužení doplňkové ochrany uváděl takové okolnosti, z nichž vyplývá, že v případě vykonání trestu odnětí svobody a následném propuštění na svobodu by případné správní vyhoštění vedlo k jeho vycestování do Iráku, kde by mu s ohledem na aktuální vojensko-politickou situaci a s ohledem na angažovanost jeho rodiny v režimu Saddáma Husajna zcela jistě hrozila vážná újma.
4. Měl za to, že v jeho případě nedošlo ke zvážení i jiných důvodů pro prodloužení doplňkové ochrany, např. s odkazem na sloučení rodin dle ust. § 14b zákona o azylu, dle kterého „rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení“.
5. Dále poukazoval na to, že v případě ztráty doplňkové ochrany ztratí ve věznici přístup k bezplatné zdravotní péči. S ohledem na jeho pracovní nezařazení a na jeho psychické problémy, které je žalobce připraven doložit a které jsou dostupné ze zdravotnické

dokumentace Vězeňské služby, má tak zhoršené možnosti hradit si ve výkonu trestu odnětí svobody zdravotní péči.

6. Navrhl, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno pro jeho nezákonnost, věc byla žalovanému vrácena k dalšímu řízení a žalovanému byla uložena povinnost nahradit žalobci náklady řízení do tří dnů od právní moci rozsudku

III. Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný ve svém vyjádření nesouhlasil s obsahem žalobních námitek, neboť nedokládají žalobcem namítaná porušení zákonných ustanovení, žalovaný postupoval důsledně v souladu s právní úpravou, zmínil ust. § 53a odst. 4, § 17a a § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Měl za to, že k prodloužení doplňkové ochrany je nezbytné, aby byly kumulativně splněny obě stanovené podmínky, tj. nadále hrozící vážná újma a dále absence důvodů pro odejmutí doplňkové ochrany. Dále citoval články 19 a 17 Směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2011/95/EU (dále jen „**kvalifikační směrnice**“), které se týkají odnětí, ukončení nebo zamítnutí prodloužení platnosti statusu doplňkové ochrany a vyloučení nároku na doplňkovou ochranu.
8. Uvedl, že důvodem pro rozhodnutí o udělení mezinárodní ochrany ze dne 4. 7. 2007 bylo možné ohrožení života či lidské důstojnosti žalobce vzhledem k tehdejší situaci v Iráku a nebylo možné vyloučit, že by byl vystaven nelidskému nebo ponižujícímu zacházení nebo trestu.
9. Poukázal na to, že dle rozsudků soudů rozhodujících v trestní věci i dle opisu z evidence rejstříku trestů fyzických osob ze dne 24. 10. 2018 je zřejmé, že žalobce se dopustil zvláště závažného zločinu vraždy dle § 140 odst. 1 trestního zákoníku ve stadiu pokusu, za což mu byl uložen trest odnětí svobody v délce trvání 10 let ve věznici s ostrahou a propadnutí věci. Žalovaný s ohledem na to dostal svým povinností i ve smyslu čl. 19 odst. 4 kvalifikační směrnice, žalovaný v napadeném rozhodnutí (viz strana 6 odst. 3) vycházel ze závěrů Městského soudu v Praze v dané trestní věci, polemika žalobce se závěry ohledně nedostatečné sebereflexe tak není namístě. Uvedl, že respektuje limity dané ust. § 57 odst. 1 písm. c) a § 57 odst. 3 správního řádu, na základě trestních rozsudků, které rozhodly o vině žalobce, tak byl oprávněn konstatovat, že žalobce ve správním řízení svou vinu popřel, když své jednání prezentoval jako vyprovokovanou obrannou reakci (str. 208 spisu). Na to ostatně navazuje i žaloba, ve které se žalobce distancuje od úmyslného jednání a sám toto jednání kvalifikuje jako neúmyslné těžké ublížení na zdraví. Žalovaný měl za to, že tento přístup o přílišné sebereflexi žalobce nesvědčí, žalovanému nepřisluší překvalifikovat skutek, o němž soudy již pravomocně rozhodly jako o pokusu o vraždu, byť spáchaném v nepřímém úmyslu, případný nesouhlas se závěry soudu měl žalobce uplatnit v trestním procesu.

10. Sdělil, že v odůvodnění se v potřebném rozsahu zabýval konkrétními okolnostmi daného případu za účelem komplexního posouzení věci. Čin spáchaný žalobcem je nejzávažnějším trestným činem proti životu a zdraví, je třeba jej klasifikovat jako vážný, i když byl trest uložen při spodní hranici, společenská škodlivost je extrémně vysoká s ohledem na násilný charakter jednání, úmyslné spáchání a vážné zdravotní následky pro oběť. Žalobce nezvládl svůj afekt a naprosto nepřiměřeně reagoval na bagatelní podnět, tyto závěry vyplývají z trestních rozsudků.
11. Žalovaný za zjištěného stavu věci nedisponuje možností správního uvážení, dikce zákona je v ust. § 17a a § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu jednoznačná a nestanoví žádné alternativy, v daném případě navíc nejde o podezření, ale o stav zjištěný příslušnými soudy, je zde vyšší míra jistoty. Stejný výklad vyplývá i z ust. § 53a odst. 4 zákona o azylu, tj. pokud důvody pro odejmutí dle § 17a nastanou, žalovaný doplňkovou ochranu neprodlouží.
12. Namítal, že žalobci nebyla udělena doplňková ochrana dle ust. § 14b zákona o azylu, nenastala situace, na kterou míří ust. § 17a odst. 3, v němž by byl dán žalobcem zmiňovaný prostor pro správní uvážení, tato žalobní námitka je tak zcela irelevantní. Zmíněné ust. § 15a odst. 1 písm. b) pro důvodné podezření ze spáchání vážného zločinu vylučuje žadatele z možnosti udělit mu doplňkovou ochranu, cílí bez výjimky na tento institut jako na celek, nikoli na jednotlivé typy doplňkové ochrany s tím, že by se vyloučení nevztahovalo např. k ust. § 14b zákona o azylu, žalovaný tak neměl povinnost se takovými zákonem neuvažovanými alternativami zabírat.
13. Poukázal na ust. § 7 odst. 1 písm. h) zákona č. 48/1997 Sb., o veřejném zdravotním pojištění, dle kterého je plátcem pojistného za osoby ve výkonu trestu odnětí svobody stát prostřednictvím státního rozpočtu, což žalovaný již sdělil právní zástupkyni žalobce v dopise ze dne 26. 10. 2018. Měl za to, že ekonomické problémy žalobce s hrazením zde poskytované zdravotní péče nemohou být v souvislosti s posuzováním prodloužení doplňkové ochrany brány v potaz, neboť se v rámci tohoto institutu zkoumá situace pro případ návratu do vlasti, tedy ve vztahu ke státu žalobcovy státní příslušnosti, nikoli ve vztahu k ČR. Upozornil, že sám žalobce při pohovoru dne 8. 11. 2018 prohlásil, že si je vědom toho, že odsouzení pro zvláště závažný zločin může být důvodem pro vyloučení z možnosti doplňkové ochrany a tedy i pro její neprodloužení.
14. Odkázal na obsah správního spisu i na napadené rozhodnutí. Navrhl, aby žaloba byla zamítnuta jako nedůvodná.

IV. Obsah správního spisu

15. Ze správního spisu soud zjistil tyto pro řízení podstatné skutečnosti:
16. Žalobce podal dne 25. 3. 2007 žádost o udělení mezinárodní ochrany. Rozhodnutím žalovaného ze dne 4. 7. 2007, č.j. OAM-10-128/LE-03-05-2007, byla žalobci udělena doplňková ochrana podle ust. § 14a zákona o azylu na dobu 12 měsíců ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí s odůvodněním, že na základě situace v Iráku by

v případě návratu do vlasti mohl být ohrožen jeho život či lidská důstojnost a nelze vyloučit, že by byl vystaven nelidskému nebo ponižujícímu zacházení nebo trestu. Doplnková ochrana byla žalobci opakovaně prodlužována v letech 2008, 2009, 2010, 2012, 2014 a 2016.

17. Dne 3. 5. 2018 žalobce opakovaně požádal o prodloužení doplňkové ochrany s odůvodněním, že pochází z Iráku, jeho země je v občanské válce, bydlí ve čtvrti, která je v rukou radikálů, jeho život je tam i nadále v ohrožení. V České republice má družku a sedmiletého syna. Uvedl, že se momentálně nachází ve výkonu trestu ve Věznici Valdice.
18. Dle opisu z evidence rejstříku trestů ze dne 24. 10. 2018 byl žalobce rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 17. 10. 2017, sp. zn. 56 T 4/2017, který ve spojení s usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 10. 1. 2018, sp. zn. 8 To 127/2017, nabyt právní moci dne 10. 1. 2018, podle § 140 odst. 1 ve spojení s § 21 odst. 1 trestního zákoníku odsouzen k trestu odnětí svobody nepodmíněně ve výměře 10 let ve věznici s ostrahou a k propadnutí věci.
19. Z rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 17. 10. 2017, sp. zn. 56 T 4/2017, vyplývá, že žalobce byl uznán vinen tím, že dne 21. 3. 2017 poté, co zaslechl domluvu dvou osob stojících ve frontě před směnárnou ohledně vzájemné výměny finanční hotovosti mezi nimi navzájem, a to poškozeného a svědkyně, tyto nejprve okřikl, následně se začal s poškozeným navzájem slovně napadat a urážet, poté jejich slovní rozepře přerostla ve vzájemnou menší fyzickou roztržku, během níž žalobce prudce strčil poškozeného do oblasti krku, postupoval dále výhružně k němu, když poškozený před ním ustupoval, poté poškozený žalobce udeřil pěstí do obličeje, žalobci v důsledku toho upadly na zem brýle, které si nasadil, vytáhl z kapsy zavírací nůž o délce čepele 85 mm, otevřel jej a poškozeného, který z místa již odcházel pryč a před žalobcem ustupoval a poté se snažil přímo utéct, dostihl, s nožem v ruce jej stáhl na zem, kde do něho opakovaně velkou silou bodal, způsobil mu závažná poranění specifikovaná v rozsudku, následně nechal zraněného ležet na zemi a vrátil se do prostoru směnárny, tedy svým jednáním způsobil poškozenému zranění bezprostředně jej ohrožující na životě, kdy nebyl rychlého poskytnutí odborné lékařské pomoci a urgentní operace, by poškozený nejpozději během několika desítek minut zemřel. Trestní soud dospěl k závěru, že žalobce si při takto vedeném způsobu útoku, který byl veden velkou silou ostrým nástrojem a do míst, kde jsou uloženy životně důležité orgány, byl vědom, že při zasažení těchto orgánů může poškozenému způsobit i smrt a pro případ, že ji způsobí, s tím byl srozuměn. Rozsudek dále obsahuje podrobné odůvodnění.
20. Vrchní soud v Praze jako soud odvolací v usnesení ze dne 10. 1. 2018, sp. zn. 8 To 127/2017, v rozsudku soudu I. stupně neshledal žádné pochybení, poukázal na to, že v době útoku nožem nebyl žalobce poškozeným nijak atakován, jednalo se o prostý akt odplaty, žalobce sice jednal v afektu, jednalo se však pouze o ventilaci negativních emocí, a bylo v jeho možnostech tento afekt zvládnout. Způsob, kterým proti poškozenému zaútočil, lze označit za likvidační a k fatálnímu následku nedošlo pouze díky shodě náhodných okolností, na které už žalobce neměl žádný vliv a které soudní znalec označil za medicínský zázrak.

21. Při pohovoru dne 8. 11. 2018 žalobce ke své žádosti dodal, že je v České republice již 12 let, má zde veškeré zázemí a celou rodinu, v Iráku nic nemá, ani kde bydlet.
22. Dne 3. 1. 2019 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, kterým doplňkovou ochranu pro existenci důvodů podle § 17a zákona o azylu neprodloužil. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný vyšel z ust. § 53a odst. 4 a § 17a zákona o azylu, poukázal na opis z evidence rejstříku trestů a shora uvedená rozhodnutí Městského soudu v Praze a Vrchního soudu v Praze a na závěry v nich uvedené ohledně skutku spáchaného žalobcem, dále popsal úvahy, kterými se soudy řídily při ukládání trestu žalobci, jakož i na polehčující okolnosti, ke kterým soudy přihlédly, ale též na další okolnosti, pro které soudy neuložily trest mimořádně snížený pod dolní hranici trestní sazby. Shledal, že na žalobce je třeba aplikovat ust. § 17a zákona o azylu, který je provedením čl. 19 kvalifikační směrnice, konkrétně pak ust. § 17a odst. 1 písm. b) (ve spojení s § 15a odst. 1 písm. b) a § 17a odst. 1 písm. d). Dospěl k závěru, že žalobce se takového „vážného zločinu“ dopustil, a tudíž naplňuje podmínky, kdy doplňkovou ochranu nelze udělit, případně kdy se tato ochrana odejme či neprodlouží. Při výkladu pojmu „vážný zločin“ vyšel nejen ze zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákon, ale též z judikatury Nejvyššího správního soudu a Soudního dvora Evropské unie, kdy posouzení vážnosti zločinu musí být provedeno vždy konkrétně s přihlédnutím k okolnostem každého jednotlivého případu, poukázal na kritéria dle Úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951 (dále jen „Ženevská úmluva“). S ohledem na ust. § 57 odst. 1 písm. c) a § 57 odst. 3 správního řádu se cítil být vázán rozsudkem trestního soudu, na dané trestní rozsudky opakovaně poukázal, když uvedl, že žalobce se dopustil nejzávažnějšího trestného činu proti životu a zdraví, zabýval se mírou společenské škodlivosti spáchaného skutku, kterou stejně jako trestní soudy vyhodnotil jako extrémně vysokou s ohledem na její násilný charakter, úmyslné spáchání a vážné zdravotní následky, které oběť ponese po zbytek života, přičemž k fatálnímu následku nedošlo jen díky rychlé lékařské pomoci a medicínskému zázraku, jak konstatoval znalec. Poukázal na to, že motivem činu byla odplata vůči poškozenému v rámci drobného verbálního a fyzického konfliktu, který žalobce sám vyprovokoval kvůli bagatelní záležitosti. Daný čin žalobce spáchal s úmyslem usmrtit svou oběť, která byla proti útoku fakticky bezbranná. Zmínil polehčující okolnosti připuštěné soudem, tj. že žalobce nad svým činem posléze vyjádřil lítost, omluvil se a zčásti poškozenému nahradil i způsobenou škodu, nicméně přitěžující okolnosti zde převážily. Poukázal na nedostatečnou sebereflexi žalobce zmíněnou v rozsudku Městským soudem v Praze, kdy žalobce se snažil částečně vyvinít zveličováním podílu poškozeného na incidentu, bagatelizováním své viny a tvrzením, že byl žalobce poškozeným ohrožen a jednal v sebeobraně, což bylo v průběhu trestního řízení zcela vyvráceno. Žalovaný uvedl, že též ve správním řízení žalobce svou vinu v zásadě popřel, když tvrdil, že byl napaden, dokonce rasisticky, a pouze se bránil. Tato tvrzení, stejně jako obhajoba založená na jeho špatném psychickém stavu, byla v trestním řízení vyvrácena a bylo prokázáno, že nejsou pravdivá. Dle Ženevské úmluvy je přitom postoj účastníka ke spáchané trestné činnosti jedním z důležitých vodítek při posouzení její závažnosti a toho, zda má být aplikována vylučovací klauzule. S odkazem na Ženevskou úmluvu a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 2. 2017, č.j. 6 Azs 309/2016, uzavřel, že žalobce se dopustil jednání, které lze kvalifikovat jako vážný zločin dle § 15a odst. 1 písm. b)

zákona o azylu, který žadatele vylučuje z možnosti udělení doplňkové ochrany, a jako zvlášť závažný zločin dle § 17a odst. 1 písm. d) zákona o azylu, pro který se doplňková ochrana odejme, tedy je žalobce vyloučen z možnosti doplňkovou ochranu udělit, resp. ji prodloužit. S ohledem na tyto závěry dle ust. § 53a odst. 4 zákona o azylu doplňkovou ochranu neprodloužil.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

23. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s.ř.s.“) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
24. Podle ust. § 53a odst. 4 zákona o azylu osoba požívající doplňkové ochrany je oprávněna požádat o prodloužení doby, na kterou je doplňková ochrana udělena. Tuto žádost musí osoba požívající doplňkové ochrany podat nejpozději 30 dnů před uplynutím doby, na níž je jí doplňková ochrana udělena. Pokud podání žádosti o prodloužení doplňkové ochrany ve stanovené lhůtě zabrání důvody na vůli osoby požívající doplňkové ochrany nezávislé, je oprávněna tuto žádost podat do 3 pracovních dnů po odpadnutí těchto důvodů. Ministerstvo prodlouží dobu, po kterou je udělena doplňková ochrana, v případě, že osobě požívající doplňkové ochrany i nadále hrozí vážná újma (§ 14a) a nenastanou-li důvody pro její odejmutí (§ 17a). Doplňková ochrana se prodlouží nejméně o 2 roky; je-li důvodné nebezpečí, že by osoba požívající doplňkové ochrany mohla závažným způsobem narušit veřejný pořádek nebo ho již narušuje, prodlouží se doplňková ochrana o 1 rok. Při prodloužování doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny se postupuje obdobně.
25. Podle ust. § 17a zákona o azylu doplňková ochrana se odejme, pokud a) okolnosti, které vedly k udělení doplňkové ochrany, zanikly nebo se změnily do té míry, že již doplňková ochrana není zapotřebí, b) osoba požívající doplňkové ochrany měla být nebo je vyloučena z možnosti doplňkovou ochranu udělit z důvodů uvedených v § 15a, c) nesprávné uvedení nebo opomenutí určitých skutečností, včetně použití padělaných či pozměněných dokumentů, bylo rozhodující pro udělení doplňkové ochrany, nebo d) osoba požívající doplňkové ochrany se dopustila zvlášť závažného zločinu. (odst. 1) Při posuzování důvodů uvedených v odstavci 1 ministerstvo přihlédne k tomu, zda změna okolností je tak významná a trvalé povahy, že osobě požívající doplňkové ochrany již nehrozí nebezpečí, že utrpí vážnou újmu. Dále se přihlédne k tomu, zda osoba požívající doplňkové ochrany uvede závažné okolnosti podložené předchozí vážnou újmu odůvodňující odmítnutí ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo, je-li osobou bez státního občanství, státu svého posledního trvalého bydliště. (odst. 2) Doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny se dále odejme, zanikne-li důvod, pro který byla udělena, a nebude-li shledán jiný důvod hodný zvláštního zřetele pro její ponechání. (odst. 3)

26. Podle ust. § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu doplňkovou ochranu nelze udělit, je-li důvodné podezření, že cizinec, který podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, se dopustil vážného zločinu.
27. V posuzovaném případě se jedná o prodloužení doplňkové ochrany, které zákon v ust. § 53a odst. 4 podmiňuje splněním dvou okruhů podmínek, a sice a) pozitivních v podobě nadále hrozící vážné újmy a b) negativních v podobě nepřítomnosti důvodů pro odejmutí doplňkové ochrany dle ust. § 17a téhož zákona. Z použití spojky „a“ mezi těmito okruhy podmínek je zřejmé, že se jedná o podmínky kumulativní, které musí být obě splněny k tomu, aby mohla být doplňková ochrana prodloužena. A tedy zároveň, pokud není splněna jedna z těchto podmínek resp. z těchto okruhů, nelze doplňkovou ochranu prodloužit, i kdyby druhý okruh podmínek byl naplněn. Dále platí, že pokud jsou dané okruhy podmínek současně naplněny, ministerstvo „prodlouží dobu, po kterou je udělena doplňková ochrana“. Z toho vyplývá, že se zde nejedná o správní uvážení správního orgánu, zda při splnění daných předpokladů doplňkovou ochranu prodlouží, a zároveň, při jejich nesplnění správní orgán nemá jinou možnost, než doplňkovou ochranu neprodloužit.
28. Žalovaný se ve smyslu shora uvedených zákonných ustanovení v napadeném rozhodnutí (na stranách 5, 6 a 7) podrobně zabýval otázkou, zda se žalovaný dopustil „vážného zločinu“, který je důvodem k odejmutí doplňkové ochrany.
29. V rozsudku ze dne 1. 2. 2017, č. j. 6 Azs 309/2016 - 28, Nejvyšší správní soud k ustanovení § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu uvedl, že se jedná: „o promítnutí úpravy směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13. prosince 2011, o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany (dále jen „kvalifikační směrnice“), která od 21. prosince 2013 nahradila směrnici č. 2004/83/ES (...) Výkladem pojmu závažný nepolitický čin užitého v čl. 12 odst. 2 písm. b) kvalifikační směrnice se zabýval Soudní dvůr EU v rozsudku ze dne 9. listopadu 2010 ve spojených věcech C-57/09 a C-101/09, Spolková republika Německo proti B a D, v němž dospěl k závěru, že vyloučení osoby z postavení uprchlíka je podmíněno individuálním přezkumem konkrétních skutečností (...) závěr o tom, že se stěžovatel dopustil vážného zločinu, a tudíž mu nelze udělit doplňkovou ochranu, nelze odůvodnit pouze s odkazem na to, že byl žadatel odsouzen za spáchání činu, který je vnitrostátním trestním právem označován za zvlášť závažný zločin. Ačkoli může být kvalifikace činu z hlediska terminologie trestního práva jedním z kritérií, ke kterým je žalovaný povinen přihlédnout (jakkoli kritériem výchozím), z hlediska požadavku souladnosti rozhodnutí o mezinárodní ochraně s kvalifikační směrnici nemůže být jediným. V kontextu případu stěžovatele budou dalšími okolnostmi, které je třeba vzít v úvahu, povaha a závažnost činu spáchaného stěžovatelem a v souvislosti s ní výše uloženého trestu, míra účasti stěžovatele na trestné činnosti, skutečnost, že nedošlo k dokonání trestného činu (včetně příčiny, proč se tak nestalo) či skutečnost, že stěžovatel již trest odnětí svobody vykonal. Na tomto místě Nejvyšší správní soud pouze upozorňuje, že podle výše citovaného rozsudku Soudního dvora ve věci Spolková republika Německo proti B. a D. skutečnost, zda cizinec je či není aktuální hrozbou pro bezpečnost ve státě, v němž žádá o mezinárodní ochranu, není pro aplikaci vylučovací klauzule zahrnující spáchání

vážného zločinu relevantní.“ Citované rozhodnutí tedy správním orgánům stanoví, povinnost že: „*závěr o tom, že se žadatel o mezinárodní ochranu dopustil vážného zločinu, a tudíž mu nelze udělit doplňkovou ochranu, nelze odůvodnit pouze s odkazem na skutečnost, že byl odsouzen za spáchání činu, jenž je ve vnitrostátním trestním právu kvalifikován jako zvlášť závažný zločin, nýbrž je vždy třeba posoudit individuální okolnosti případu*“.

30. Žalovaný celou věc posoudil zcela v souladu s právním názorem vysloveným ve shora uvedeném rozhodnutí, na které rovněž odkázal. V základu vyšel z kvalifikace činu spáchaného žalobcem, jak je uveden v trestním zákoníku, dále se pak na základě judikatury Soudního dvora Evropské unie a kritérií Ženevské úmluvy zabýval individuálními okolnostmi daného případu. Při tomto hodnocení zcela správně dle ust. § 57 odst. 1 písm. c) a § 57 odst. 3 správního řádu vyšel ze závěrů uvedených v již pravomocných rozhodnutích trestních soudů, na základě kterých byl žalobci uložen nepodmíněný trest odnětí svobody v délce 10 let ve věznici s ostrahou, a zabýval se též společenskou škodlivostí spáchaného činu.
31. Žalobce se vymezoval proti zjištění žalovaného, dle kterého údajně neprojevoval žádnou sebereflexi. To však žalovaný v napadeném rozhodnutí na straně 6 v odst. 3 neuvedl, neboť zmínil přesně, že: „*MS upozornil na nedostatečnou sebereflexi jmenovaného, který se snažil částečně vyvinut zveličováním podílu poškozeného na incidentu, bagatelizováním své viny a tvrzením, že byl poškozeným ohrožen a že jednal v sebeobraně, což však bylo v průběhu trestního řízení zcela vyvráceno. Také v rámci řízení o prodloužení doplňkové ochrany jmenovaný svou vinu v zásadě popřel, když tvrdil, že byl napaden, dokonce rasisticky, a pouze se bránil.*“
32. Soud shledal, že toto hodnocení žalovaného zcela vychází z rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 10. 1. 2018, č.j. 56T 4/2017-583, konkrétně na stranách 12-13 tohoto rozsudku se uvádí, že z kamerových záznamů jednoznačně vyplývá, že líčení žalobce popisujícího průběh konfliktu, v podstatném bodě neodpovídá skutečnosti, a nelze je tudíž brát za zcela věrohodné. Soud v tomto rozsudku shledal, že žalobce sám bezdůvodně opustil směnárnu a nemluvil pravdu, když tvrdil, že do poškozeného nestrkal, neboť ve skutečnosti celý fyzický konflikt inicioval tím, že do poškozeného prudce strčil, i následně byl v konfliktu aktivnější, v rámci odplaty za nezraňující úder pěstí již odcházejícího poškozeného po ukončení konfliktu dohnal, zezadu jej napadl a zcela bezbranného proti takovému způsobu útoku se jej opakovaně snažil zasáhnout prudkým bodáním nožem. Dále shledal, že obhajoba žalobce, kdy se hájil určitým zmatkem či strachem, zda nedošlo k jeho vylákání ze směnárny a není terčem útoku, byla vyhodnocena jako zcela nepřijatelná a neodpovídající faktickému průběhu událostí, které byly prokázány mj. kamerovými záznamy. Dále na straně 18 soud konstatoval, že přes vyjádření lítosti, omluvu a snahu o náhradu způsobené škody, jenž svědčí ve prospěch obžalovaného, jeho opakované zdůrazňování a (ve vztahu k objektivnímu skutkovému ději, jak byl zachycen na kamerovém záznamu, z něhož vyplývá, že líčení obžalovaného rozhodně není zcela přesné) zjevné zveličování údajného podílu poškozeného na celé události rovněž naznačují, že náhled obžalovaného na vlastní počínání není rozhodně úplný.

33. V protokolu o seznámení se s podklady rozhodnutí ze dne 8. 11. 2018 pak žalobce uvedl, že: „*Jen bych dodal, že lituji toho, co se stalo a že jsem tehdy byl ve špatném psychickém stavu, a proto se to celé stalo. Do té doby jsem nic neměl, ani pokutu. Bohužel jsem byl napaden rasistickými nadávkami a pak i fyzicky, bránil jsem se a dostal jsem za to trest.*“
34. Soud má za to, že shora uvedené hodnocení učiněné žalovaným ohledně nedostatečné sebereflexe žalobce ke spáchanému činu zcela koresponduje se zjištěními prokázanými v trestním rozsudku a není nijak zavádějící. S ohledem na to není žalobní námitka důvodná.
35. Pokud jde o přesvědčení žalobce, že nejednal v úmyslu poškozeného usmrtit a necítí se být odpovědný za trestný čin pokusu vraždy, ale pouze za těžké ublížení na zdraví, a to i s ohledem na své psychické rozpoložení, je třeba uvést, že tyto otázky byly závazně vyřešeny v předmětném trestním řízení na základě obsáhlého dokazování. V trestním řízení bylo postaveno najisto, že žalobce je vinen pokusem zvláště závažného zločinu vraždy, a to zaviněným ve formě nepřímého úmyslu, neboť žalobce si při útoku vedeném popsáním způsobem proti tělu poškozeného, který byl veden velkou silou ostrým nástrojem a směřován do míst, kde jsou uloženy životně důležité orgány, byl vědom, že při zasažení těchto orgánů může poškozenému způsobit i smrt, a pro případ, že ji způsobí, s tím byl srozuměn. Žalovaný i soud ve správním soudnictví jsou vázáni posouzením skutku provedeným trestními soudy v pravomocném rozsudku a nejsou oprávněni přezkoumávat, jakého trestného činu a s jakou formou úmyslu se žalobce dopustil. Uvedení této argumentace v žalobě tak soud považuje za naprosto irelevantní, neboť ji měl uplatnit v trestním řízení.
36. K námitce žalobce, že polehčující okolnosti daného případu umožňovaly žalovanému doplňkovou ochranu ponechat, je třeba uvést, že žalovaný v rámci hodnocení individuálních okolností daného případu řádně zvážil i polehčující okolnosti, které vyplývaly z trestního rozsudku, tedy že žalobce nad svým činem posléze vyjádřil lítost, poškozenému se omluvil a zčásti mu nahradil i způsobenou škodu (viz strana 6 napadeného rozhodnutí). V této souvislosti však odkázal na závěry trestních soudů, dle kterých v daném případě převažují okolnosti přitěžující, které v rozhodnutí detailně specifikoval.
37. Na základě tohoto individualizovaného rozboru, který vyhovuje shora uvedeným judikatorním požadavkům, žalovaný dospěl k závěru, že jednání žalobce naplnilo parametry váženého zločinu dle ust. § 15a odst. 1 písm. b) a zvláště závažného zločinu dle ust. § 17a odst. 1 písm. d) zákona o azylu a žalobce je tak z prodloužení doplňkové ochrany vyloučen. Soud se s tímto hodnocením žalovaného ztotožňuje a neshledal v něm žádné pochybení.
38. Vzhledem k tomu, že ust. § 53a odst. 4 zákona o azylu v případě zjištění naplnění podmínek dle ust. § 17a resp. § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu nedává správnímu orgánu žádnou možnost uvážení, zda prodloužení doplňkové ochrany udělí či nikoli, nemohl žalovaný postupovat jinak, než žádost žalobce zamítnout a doplňkovou ochranu v daném případě neprodloužit. K tomu lze poukázat na rozsudek Nejvyššího

správního soudu ze dne 3. 9. 2020 č.j. 1 Azs 244/2020-33, z něhož vyplývá, že naplnění podmínek dle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu vylučuje možnost doplňkovou ochranu udělit. Námitka žalobce směřující k tomu, že žalovaný měl v tomto případě možnost správního uvážení, tak není důvodná.

39. Stejně tak je nedůvodná námitka žalobce, dle které se žalovaný měl při zvažování prodloužení doplňkové ochrany zabývat též naplněním podmínek dle ust. § 17a odst. 2 zákona o azylu. Dané ustanovení se totiž vztahuje toliko k možnosti dle ust. § 17a odst. 1 písm. a) téhož zákona, kdy je doplňková ochrana odnímána z důvodu zániku nebo změny okolností, které vedly k jejímu udělení. To však vůbec není případ žalobce, u kterého se jednalo o jiné důvody neprodloužení doplňkové ochrany, s ohledem na to se v jeho případě ust. § 17a odst. 2 zákona o azylu ohledně změny okolností nemůže uplatnit. Jak je zřejmé z výše uvedeného, jsou-li dány negativní podmínky dle ust. § 17a, nelze o prodloužení doplňkové ochrany uvažovat, ani kdyby nadále ve státě původu hrozila vážná újma, pro kterou byla doplňková ochrana původně udělena. S ohledem na to je současná situace v Iráku a případná hrozba pro žalobce již zcela irelevantní a žalovaný nepochybil, pokud se těmito okolnostmi v napadeném rozhodnutí nezabýval.
40. Obdobná argumentace platí i z hlediska posuzování důvodů dle ust. § 17a odst. 3 zákona o azylu. Toto ustanovení se týká výlučně odejmutí doplňkové ochrany poskytnuté za účelem sloučení rodiny dle ust. § 14b zákona o azylu, taková forma doplňkové ochrany však vůbec nebyla žalobci udělena a žalovaný se tak nemohl zabývat ani tím, zda zde existuje jiný důvod hodný zvláštního zřetele pro její ponechání; dané ustanovení se v posuzovaném případě vůbec nemůže uplatnit. Měl-li žalobce na mysli, že žalovaný měl doplňkovou ochranu prodloužit z důvodu sloučení rodiny dle ust. § 14b, tedy z jiných důvodů, než byla udělena, soud k tomu uvádí, že v případě splnění podmínek dle ust. § 17a, příp. ve spojení s § 15a odst. 1 písm. b) zákonu o azylu, již naplnění jakýchkoli pozitivních důvodů, pro které by případně doplňková ochrana mohla být udělena, není rozhodné, protože tato ochrana poskytnuta být nemůže. V této souvislosti je možné odkázat na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 8. 2019 č.j. 2 Azs 65/2018-31, dle kterého: *„Rodinné poměry stěžovatele jsou pro účely užití vylučovací klausule nerozhodné.“* A dále: *„Nelze připustit, aby humanitární azyl byl žadatelům, kteří se dopustili vážného zločinu, pravidelně udělován proto, že jejich děti či jiní rodinní příslušníci, s nimiž žadatel žije, dlouhodobě žijí a jsou zakořeněni v ČR či že je zde zakořeněn sám stěžovatel. Vylučovací klausule by takto v podstatné míře ztratila svůj smysl a účel.“* Soud je přesvědčen, že i když se dané rozhodnutí týkalo humanitárního azylu, jeho argumentace týkající se smyslu vylučovací klauzule se obdobně uplatní též v posuzovaném případě, kde se žalobce rovněž odvolával na své rodinné poměry.
41. Konečně soud shledal za zcela nepřípadnou též žalobní námitku, dle které by žalobci měla být udělena doplňková ochrana z toho důvodu, aby ve výkonu trestu neztratil přístup k bezplatné zdravotní péči. V první řadě je třeba odkázat na ust. § 7 odst. 1 písm. h) zákona č. 48/1997 Sb., o veřejném zdravotním pojištění, na které poukázal již žalovaný, a dle kterého je stát plátcem pojistného prostřednictvím státního rozpočtu za osoby ve výkonu trestu odnětí svobody. Z toho vyplývá, že žalobce v případě

neprodlení doplňkové ochrany ve výkonu trestu odnětí svobody přístup k bezplatné zdravotní péči neztratí. I kdyby tomu tak však bylo, nemohla by být tato okolnost důvodem pro prodlení doplňkové ochrany, protože žádným způsobem nenaplní parametry, na základě kterých lze doplňkovou ochranu dle ust. § 14a či § 14b zákona o azylu poskytnout, netýká se nijak státu původu žalobce.

42. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

43. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 18. ledna 2020

JUDr. Tomáš Louda
Samosoudce

16 Az 4/2019-36

U s n e s e n í

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Loudou ve věci

žalobce:

H. H. A., narozený dne ...
státní příslušnost Irácká republika
t.č. ve výkonu trestu odnětí svobody ve Věznici Kynšperk nad Ohří
zastoupený advokátkou JUDr. Renatou Veseckou, PhD.
sídlem Balbínova 223/5, 120 00 Praha 2

proti

žalovanému:

Ministerstvo vnitra

sídlem Nad štolou 3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 1. 2019, č.j. OAM-10-10-128/LE-03-LE05-PD7-2007V

takto:

V rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 18. 1. 2021, č.j. 16 Az 4/2019-31, se se opravuje chybně uvedený rok vyhlášení: „2020“ tak, že správně zní: „2021“.

Odůvodnění:

Zdejší soudu rozhodl o podané žalobě výše uvedeným rozsudkem dne 18. 1. 2021. V písemném vyhotovení rozsudku však došlo k písarské chybě, když byl chybně uveden rok vyhlášení rozsudku 2020 namísto správného roku 2021.

Soud proto podle ust. § 54 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) uvedenou písarskou chybu tímto usnesením opravil.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 8. března 2021

JUDr. Tomáš Louda
samosoudce